

FABULOUS

VOL. 10

*colecție de texte literare ale "actorilor"
de la
Cercul de Teatru al Clubului Copiilor
Buhuși... și nu numai*

coordonatori: Ștefan Zaharia

Andreea - Ștefana Cojocaru

Grafica și coperta
prof. Maria Vlad

Corectură:
Elev Petrea Elena

BUHUȘI
2023

INCIPIIT

Sunt zece ani de când mă aflu în fața unui moment ca acesta, moment de început al unui nou volum Fabulous. Uneori cred că am scris tot ce era de scris. Alteori cred că mai există ceva ce nu am spus, un adevărat „esprit de l'escalier” ce mă urmărește aieva de la un volum la altul.

Am pus mereu accent pe inovație, pe a aduce ceva nou în volumele acestea dar acum, la „ceas aniversar” (așa cum se exprimă crainicii de la televizor), cred că este momentul în care trebuie să ne uităm la ce a fost, să facem un scurt bilanț și să trăim acest moment deoarece este unic. Nu știm ce ne rezervă viitorul, dar știm că acesta este prezentul, anul 2023 în care reușim să mai ducem la bun sfârșit încă un volum Fabulous.

Ca la fiecare incipit, voi scrie și câteva cuvinte despre evenimentele din anul școlar 2022-2023, an marcat de revenirea după tot coșmarul Covid. Un an în care am putut participa fără nicio restricție, nicio mască la concursuri și am obținut, din nou, premii deosebite la festivalul național de

teatru de păpuși și pantomimă „Cătălin Damian” de la Iași. Am format și o trupă de dans modern: „Fusion Flames”, ce a obținut locul I de la prima participare la un concurs de dans, este vorba de concursul județean „Comorile lumii” de la Moinești: locul I secțiunea Hip-Hop.

Volumul de față cuprinde poezii, fabule, texte în limba engleză, texte de teatru, precum și scenete jucate de elevi la festivaluri.

Aș putea scrie foarte multe despre acești zece ani de volume Fabulous, dar aș dori să nu o fac pentru a avea cel mai scurt Incipit scris vreodată într-un volum și să vă invit să vă completați colecția de volume cu toate edițiile, e mai important decât orice aș putea descrie eu aici. Așadar, nu rămâne decât să vă urez un sincer:

La mulți ani, Fabulous!

La mulți ani copii!

Ștefan Zaharia

CIOARA CEA URÂTĂ ȘI PĂUNUL CEL LĂUDAROS

Vasian Alessia Ioana

clasa a- VI-a B

Păunul cel frumos colorat
O să fie stea, ne-a asigurat
C-o să fie actor a spus,
Că ușor ajunge sus.

Dar cioara cea urâtă
Mare și nehotărâtă,
Vrea să se văd-acrtita
Da-i cam greu pentr-o fetiță.

Dar păunul plin de sine,
Vine la cioara și-i spune

Că n-are nicio șansă mică,

Că-i urâtă de vomită.

"Dar tu ce crezi Domn' Păun?

Că de ești frumos ești bun?

Să fii actor e muncă grea,

N-ajunge frumusețea ta.

"Ce zici tu mă cioara urâtă?

Că n-am viitor în artă?

Eu o să fiu actor celebru,

Și tu o să strângi gunoi-n centru.

Să fii actor e muncă grea

Nu-i de lenevit așa

Stai chiar ore să muncești,

Doar c-apoi să strălucești.

Nu-i ușor să ai succes,
Doar după muncă și stres
E ușor să tot spui,
Și să stai cu mâna-n cui.

După un timp ce s-a muncit,
Cioara actrița a devenit
Iar păunul cel vioi,
Ajută la strâns gunoi.

"Vezi tu mai Paunule?
După ce tu ai ranjit,
C-ajungi mare ai pomenit
Am ajuns unde am dorit,
În timp ce tu ai dormit.

MICUL ISUS

de Totu Anamaria

Clasa a VI-a

Într-o napte cu luna plină,
Și stele pe cer,
S-a născut lumină ,
Într-un mare ger .
Era un copil sărac ,
Fără jucării ,fără scutece din bumbac,
Fără termopane ,fără centrală,
S-a născut un copil sănătos fără nicio boală .
Nu era ca orice copil,era special.
Toți așteptau acest prunc născut din Maria ,
Toți îl așteptau pe Mântuitorul, Mesia.
Apoi au venit ,
Cei trei magi de la Răsărit .

Și daruri de împărat i-au adus

Micului Isus.

Atunci îngerii cântau

Toți se bucurau.

Era o fericire de nedescris,

Că în cel mai frumos vis.

Eu sincer vă spun,

Asta sărbătorim cu adevărat de Crăciun !

Acum, în prezent cine mai stă să se gândească

La cum a putut să trăiască

Micul Isus ?

Acum toată lumea are pretenția ca de sarbatri să
aibă

Brad , cadouri ,mâncare sofisticată ,o casă.....

Pe când alții nu au ce pune pe masă!

Ce te învață Isus ?

Isus te învață să iubești ,

Și pe aproapele tău să-l dorești !

Isus te învață să fi bun,

Și avem o ocazie ,de Crăciun !

Isus te învață să fi modest,

Și asta o demonstrăm prin fiecare gest !

Isus nu te învață să-ți dorești mai mult să fi
lacom,

Isus te învață să fi om!

- FEMEIA -

Contesa Balamuc

Clasa a IX-a

Femeia, ce artă minunată!
De mulți văzută, dar de puțini apreciată
De mulți criticată și devalorizată
Și de prea multe ori jignită și aruncată

Hai, spune-mi tu femeie dragă
Cine e lângă tine să înțeleagă
Că lacrimile nu-ți sunt false
Și că treci prin nopți și zile furtunoase

Că inima îți e plină de iubire
Că ierți și uiți nu porți mânie
Că ești sinceră și îți dorești tărie
Să poți să apuci ziua de mâine

Hai, spune mi tu cât mai rezisti?
Cât mai reușești să ții ochii deschiși?
Când ai mâncat ultima dată?
Ai timp pentru tine măcar câteodată?

Ascultă-mă draga mea
Tu ești mai mult decât ce vede mulțimea
Ești o ființă minunată
În mâinile tale stă lumea toată

În ochii tăi e presărat praf de stele
Ce îmbânzește și bestiile cele mai rele
Ai zâmbet cald, ai mâini muncite
Și fără tine pământul ar fi de suflete lipsite

BUNICO...

Contesa Balamuc

Clasa a IX-a

Bunico, îți scriu acum cu lacrimi de dor

Iar în lipsa ta eu simt că mor

Ai fost femeie, bunică și mamă

Iar în societate mereu o doamnă

Ne iubeai

Ne alintai și mângâiai

Ne sărutai pe frunte

Și ne învațai lucruri care pe atunci ni se păreau
mărunte

Acum casa, fără tine-i goală

Și e o tristețe generală

E pustiu și vremea-i rece

Și iarna parcă nu mai trece

FABULOUS 10

Pe cer te căutăm mereu
Că fără tine-i tare greu
Și ne rugam ca într-o zi
Alături de tine noi iar vom fi

Noi știm ca ne veghezi de sus
Că printre îngeri tu te ai dus
Și noi luptam ca tu sa fii
Mândra de ai tăi copii!

PACTUL

Contesa Balamuc

Tu dragul meu, ai dat iubirea pe o clipă de plăcere
Dansând cu diavolul crezi că o să-ți faci avere
Dar pactul acesta o să fie sângeros
Și inevitabil dureros

Vei avea parte de mangâieri si nopți albe
Fum de țigară și bere plină în halbe
Vei avea zile pline de pasiune
Și fete oricând gata de actiune

Vei crede că ai ajuns la apogeu
O să te vezi un semizeu
Dar o să cazi iubitul meu
Și te vei ridica atât de greu

Te vei trezi târziu în noapte
Cuprins de remușcari și șoapte
Un dor nebun te va seca
Iar sufletul se va întuneca
Vei vrea să fii din nou iubit
Nu o să știi ce te-a lovit
Îți vei aminti târziu de noi
Din păcate, atunci când pentru mine vei fi doar pe
foi

Tu știi, n am vrut să avem sfârșit
Dar vei plăti ca m-ai rănit
Atunci când ți-am dat sufletul pe tavă
Iar tu presărai pe el otravă.

FURNICUȚA

Giorgia

Clasa a V-a

Eu sunt o furnicuță
Mititica, singură și hărnicuță
Nu-mi place să mă ascund
Și nici să vorbesc mult.

Curățenia nelipsită
Din ochi este neclintită
Ajutătoare sunt mereu
Niciodată răzbunătoare
Și tot timpul recunoscătoare.

Eu minciuna nu suport
La fel și falsitatea
Care e prietenă cu răutatea

Uneori chiar foarte des

Încerc să mă gândesc.

Sunt perfectă?

sunt corectă?

LACRIMA...

Giorgia

Atâtea lacrimi au picat

Și ușor m-am ridicat

Niciodată să nu speri

Că ușor ajungi să zbieri.

Dar încerc să mă gândesc

Lacrimă cea rece,

Oare când mai trece?

Lacrima iubita,

Cât va mai fi îndrăgită?

Lacrima aproape căzută,

Când va fi dispărută?

Văzută de sute de ori

În stare de disprețuri.

Stelele îs toate duse

În lumini nespuse

Picătura grea

Cu greu scapi de ea.

Unele lucruri au fost

Chiar dacă nu tot timpul au rost

Însă o întrebare dulce

Un zâmbet încețoșat aduce.

FABULOUS 10

Chiar dacă lacrima e grea
Nu ea îmi aduce tristețea
Versurile și cuvintele
Care sunt spuse negândite .

Un răspuns chiar foarte bun
Zâmbetul a revenit din drum
Însă eu nu voi uita
Că lacrima nu este grea.

Ci vorbele dor
În interior
Și ușor simți
Cum te înfierbinti....

MÂINILE CARE MĂ ATINGEAU ERAU RECI

Mâinile care mă atingeau erau reci

Dar mai rece îți era inima

Era de gheață

Dar o gheață diferită

Nu reușisem să o topesc

Am tot încercat

Până am ajuns ca el

Ești anotimpul meu preferat

Ești toamna mea.

Ai acele culori

Culori care sunt vii,

dar care mă omoară în același timp.

Culori care mă fac să iubesc anotimpul,

Chiar dacă este rece .

Culorile frumoase ,

Pe care le are cerul dimineața.

Ești cel mai frumos răsărit,

Dar în inima mi-ai lăsat doar apus.

Ți-ai luat pași de pe drumul meu,

Drum plin de frunze.

Frunze pe care acum le spulberi cu picioarele

Dar stai.

Acelea nu sunt frunze,

Sunt bucăți din inima mea.

Sunt prinsă în mrejele tale meschine

De care nu pot scăpa.

Ești ca un blestem

Care era dulce jurământ cândva

Urăsc toamna

Și tot ce înseamnă ea.

MIRCEA CEL BATRAN

Totu Anamaria

Clasa a VI-a

Turcii au năvălit în țară ,

Dorind că românii să piară .

Și din țară românilor

Să fie sub stăpânirea turcilor.

Baiazid un conducător de origine turcă ,

Îl cheamă pe Mircea cel Bătrân că zice că-l
încurcă .

Regele se prezintă la Baiazid și-i urează „Bun
venit!„

Am uitat să vă spun Mircea e un om ospitalier și
bun .

Baiazid cu răutate i-a spus că-și dorește țara

Și toți soldații și oamenii lui

Și vrea să facă asta până vara ,

Dar Mircea îi zice turcului

-Vrei să stai aici ,să fi mâna dreapta a mea ?

Să știi că nu-ți trebuie lumea !

-Ei, să știi că o să fac un plan în care ,

Țară Românească să-mi fie sub picioare !

Și tu ,ești vai de capul tău !

Doar un bătrân tăntălău ,

Prost și naiv !

Cred c-ai înțeles eu sunt personajul negativ!

-Bătrân poate, dar în niciun caz tăntălău !

Pot să te înving în toate !

Chiar și cu mâinile la spate !

Chiar și cu oastea mea cea mică !

Cred că ai înțeles că nu mi-e frică !

Război vrei, război să fie!

Nu e cine știe ce filosofie !

Și încă ceva, Baiazid,

Numele tău rimează cu parazit !

Exact ce ești tu în țara mea!

Baiazid era furios de ardea .

-Mâine dimineață te aștept pe front ,

Și-ți dau un pont ,

Eu o să câștig !

-Poate ați fi voi mulți ,

Dar românii ridică munți !

Românii sunt gata oricând să moară ,

Să-și apere frumoasă țară!

Noi avem credință în Dumnezeu ,

Și vom reuși mereu!

Chiar de ne veți provoca ,

Înapoi în Turcia va vom alunga!

Și încă ceva , românii sunt patrioți și iubitori de
țara!

Turcii își doresc doar să nu moară !

Pentru că mulți dintre ei,

Nu te supăra,dar sunt efectiv prizonieri!

Dimineață a început războiul,

La fel și tărăboiul..

Românii erau puțini,

Noroc că erau creștini!

Ei luptau destul de bine ,

Decât turcii care erau mulți cât un stup de albine!

Până la urmă am câștigat !

Pe turci i-am alungat!

Războiul se termină ,

Și eram Țara Românească iară !

-De multe ori o spun dar acum o spun serios ,

Sunt mândră să fiu româncă ,

Cu-n voievod curajos că Mircea cel Bătrân!

OAIA NEAGRA

Totu Anamaria

Pe câmpul plin de flori,
E un aspect ce-ți dă fiori .
Îl vezi acolo pe Gheorge ,un cioban,
Care muncește așa mai bine d-un an.
Dar nu ăsta e lucrul cel ciudat ,
E doar Berbecul negru cel agitat .
Bee în sus,bee în jos .
Strigă berbecul cel gălăgios ,
Cu oile albe și crețe ,
Și deloc puțin istețe.
Dar în realitate ,
Vorba lui are o însemnătate .
El încearcă ,le învață și repetă ,

Dânsele îl cred doar o trompetă .

Care face gălăgie,

Și vorbește o prostie .

-Dragile mele oi,să știți ,

Locul de aici să nu-l părășiți !

Că-n pădure-n depărtare ,

Se află un lup înfricoșător și mare!

Și aici sunteți în siguranță,

Și aveți și voi o speranța !

-Pe tine Talangă,de ce te-am crede ?

Să știi că ne este foame și sete !

Dar acolo în pădure ,

Sunt niște plăcute mure !

Și o apă foarte rece ,

Care tihna ne-o aduce !

-Oilor pană acum v-am apărat ,

Mergeți,dar să nu spuneți că nu v-am avertizat !

-Bee în sus ,bee în jos !

Mai vorbești tu mult !

Nu ești singurul adult !

Și să știi că nu-i frumos,

Să ne crezi pe noi proaste !

Treci odată peste !

-Bine faceți cum vreți ,

Dacă nu vreți să mă credeți !

O să regretați că nu m-ați ascultat !

Și la mine veți veni odat'!

Gheorge dormea dus

Pe o pătură l-apus .

Și când oile ajung în pădure ,

Imaginați-vă ce-au putut să-ndure .

Oile s-au întâlnit cu lupul.

Și dânsul a nimicit grupul .

Doar trei oi au reușit să trăiască ,

FABULOUS 10

Și s-au dus la Berbec să-i povestească .

După această întâmplare,

Oile i-au văzut ideile mai clare .

Și i-au dat întotdeauna crezare lui,

Berbecului .

(MORALĂ Ascultă-ți aproapele !)

SOLILOQUY

Prof. Andreea Cojocaru

A locked chamber full of complete darkness
Is more luring than your phony kindness.
Every single time you utter a nasty sound
Makes me want to bury my head in the ground.

Your meaningless words are so intricate,
They give you the appearance of a speed freak.
Your gibberish talk makes everyone feel so blue,
That soliloquy is the only thing I recommend you!

INSOMNIA

Prof. Andreea Cojocaru

The cruelty of those sleepless nights is beyond
imagination,

You feel like an animal trapped in the maze of
damnation,

One could easily mistake hearing for seeing,

You're more of a creature than a human being!

Aimless thoughts are slaughtering your brain ,

Nocturnal torture is the name of the game,

The eyes, wide open, are full of sand

Your memory fading in a blurry realm.

When the crack of dawn is almost near,

There's nothing else you need to fear.

You no longer feel shaken and lonely,

You just walk in the crowd like a zombie.

SUFLET AVENTUROS

Hodoroaba Sofia Elena

Clas a VI a

Privești cum toți te părăsesc ,

Niciun moment nu se gândesc

"La revedere să-ți urez" ,

Doar se mândresc

Că în curând se ofilesc

Și într-un coș putrezesc...

Oh,tu,floare minunată

Singură lăsată,

De prieteni trădată,

De elevi călcată,

Nu-ți face griji,

Rostul ți-l vei găsi.

Cui îi pasă

De un buchet legat cu ață,

Pentru o mamă cu aroganță,

Pe care nu o interesează

De o buruiană și o ață.

Așa că, dragă mea,

Nu te demoraliza,

Tu ești protejată mea,

Eu te voi ghida,

Insultele le voi alunga

Și rădăcinile ți le voi trata.

NORI

Chiriac Pricope *Georgiana*

Clasa a XI a

Nori pe cer plutesc

Ploaia o vestesc

Nori negri închiși

De ură cuprinși

Vor să se descarce

Sa-și găsească pace

Dar parcă nu pot

Să toarne peste tot

Ploaia tristă ce ar curge

Ce inima mi-o distruge

Fiecare picătură alunecând

Ușor pe geam ea curgând

Picătură cu regrete

Ce lasă pe suflet pete

Cerul , martor într-o dramă

Sufletul i se destramă
Soarele și el pe lângă
Aproape și el să plângă
Razele prin nori reflectă
Durerea ce și-o regretă
după nori parcă apare
Ca un semn de întrebare
După o durere mare
Un curcubeu ce răsare
Răsare pe deal în zare
E o fericire mare
După ploaie și regret
Am liniște în piept
După o perioadă neagră
Cu suflet plin de otravă
Am găsit pacea-n-natură
Fără nicio picătură.

SNOWFAL

Natalia-Maria

Snow slowly falls outside on the pavement.
It glows as the sun shines on top of the cold dust.

Night falls and Stars start filling the Sky
with their beautiful light. The snow is getting
colder and colder as the night gets darker. And
the feeling of nostalgia gets deeper while shining
lights in the sky. Start perfect performing a show.
They start dancing on their stage. Leaving the
moon to stare and weep at the loss
of life and light.

FAMILIA MARE

Prof. Ștefan Zaharia

Personaje (și distribuția originală)

T - tatăl - Duracell

M - mama - Isaura

Fetele lor:

L- Laura - Baka

R1 - Ramona - Lavinia Ursu

R2 - Raluca - Lavinia Stoian

S - Sorina - Raluca

K - Kalinka - Catalina

I - Ionela - Amalea

G - Giovanna - Giovanna

T și M sunt la 60 - 65 de ani și își așteaptă fetele acasă pentru a sărbători cei 30 de ani de căsătorie. Pe scena o masă mare lungă și în mijlocul ei stau părinții. Pe laterale se vor așeza fetele, atunci când vor veni fiecare. T sta pe un fotoliu lângă masa, citește un ziar. M pune chestii pe

masa, se agita. Pufnește de fiecare data când trece pe lângă masa sau pe lângă T.

M - ce tot te benoclezi acolo?

T - Da ce vrei sa fac dragă? O sa vină fetele si daca citesc și daca nu citesc ziarul. Cu ce te încurc.

M - mă încurci ca nu mă încurci. Aaaa. M-am zăpăcit

T - asta se vede...

M - Nu fii tupeist. Ca scot șlapul!

T - (lasă ziarul) cu ce vrei sa te încurc, scuze.. să te ajut?

M - nu știu.. da verzi si tu daca sunt toate tacâmurile puse, daca e stres pestele...

T - le-am făcut deja de la 8 dimineața. Fetele vin la 3, nu te mai agita așa ca-ți creste glicemia și iar iese rău la analize bilirubina.

M- Of, ce nu mi place ca întârzie. E si 5 si nu au ajuns..

T - aham.. Auzi ca cică se scumpește oțetul de mere.

M - oare au pățit ceva?

T - si pesmetul.

M - oare nu au găsit loc de parcare?

T - uite ca ataca ăștia in Cecenia.. incredibil domnule!

M - Oare să le sun?

T - mai femeie, calmează te ca or sa vina toate. E aniversarea noastră de 40 de ani de căsătorie, o sa fie toate fetele cu noi. O sa vina si Raluca, si Ramona, si Kalinga, si Ionela, si Laura....

M - Si Giovanna?

T - Si Giovanna, calmează-te si lasă-mă să citesc ziarul!

M - Auzi, lasă prostiile ca ziarul ala e din 2003!

T - (uluit) Poftim?

M - da, l-am scos dintr-o cutie unde țineam vesela asta bună.

T - (trântește ziarul) știrile mergeau si azi...

M- vezi.. mai bine nu mai dai banii pe ziare, le citești pe alea de acum 20 de ani că pesmetul doar se scumpește, de ieftinit nu cred că se mai ieftinește.

Sună la ușă si intră Laura.

Laura : La mulți ani mama, la mulți ani tata!!

M - A venit Laurica! A venit învățătoarea lu mama!!

T - Ai venit! Ce mă bucur hai ia loc la masă. Mi s-au lungit urechile de foame!

Sună la ușă și intră Ramona cu Raluca una cu o floare alta cu un cadou.

R1R2 - la mulți ani mami, la mulți ani tati!

M - (le pupa) vai fetelor bine ați venit. Nu trebuia sa luați cadou ca voi nu aveți bani fetele lu mama că voi sunteți studente...

L: ei lasă că studentele de azi au part time-uri bune...

R1 - shhhh

R2 - Ei, e plăcerea noastră mami (se uită urât la Laura)

T - hai luați loc la masa ca mi s-au lungit urechile de foame

L - ce să zic, eu aveam bursă la facultate...

R1 - noi ne facem bursa muncind, probleme?

L - munciți la cameră?

Suna la ușa intra S si I

S - Saru mana, la mulți ani!

I vorbește la telefon, bussines woman

M - (catre S) hai stai la masa, mulțumesc pentru flori!

S - pentru puțin. Unde mă așez?

T - hai aici lângă mine fata lu tata! Hai că mi s-au lungit urechile de foame!

Reintra I carte închide telefonul.

I - scuzati, multa munca la birou a trebuit sa iau apelul. La mulți ani! Cați ani faceți de la căsătorie?

T - aaaaa.

M - 40 azi.. Nu te uita la el (arata spre tata) ca el nu știe. Habar nu are nici când e ziua mea.

I - spre apărarea lui, nici când e ziua lui nu e. Știi ca așa e el cu zilele, nu are tinere de minte. Da sigur te iubește mult.

T - hai ia loc la masa... Mi s-au lungit urechile de foame!

Sună la ușă! Intră *Giovanna*

Toată lumea: *Giovanna!*

M - hai că a venit și mezina. Fata lu mama. Știți că *Giovanna* a luat bursă de studiu la liceu?

I - ei, și eu am avut bursă și la școală și la facultate și nu erați așa încântați

T - da, dar atunci eram cel mai tânăr părinte la ședința cu părinții, acum sunt cel mai bătrân. Să ai fată așa frumoasă și deșteaptă la cei 67 de ani ai mei.

R1 - păi dacă ai făcut copii la 50... (râde cu R2)

M - nu te lua de tata tău că pe tine te-a făcut la 47

T - gena bună, de pe străbunicu vostru Ionescu Florescu. El a avut 18 copii

S - si tot asa? Numai fete una după alta?

TY - tot fete. Șa e în genă. Genă de fete frumoase și puternice!!

R2 - apropo de puternice, dar unde e diva?

M - diva? Cine?

S - ei.. cine...

TOATE - Diva....

S - Kalinka, fitzoșica...

M- aaaa. A? Cum adică

I - păi nu e ea diva familiei, singura căsătorită... și ce nuntă și ce soț... marele atacant de la Strălucirea Dumbrăveni...

T - ei, avem și noi o miss în familie și pe voi vă roade pizma...

L - chiar deloc! A ieșit miss Dumbrăveni...

Sună la ușă

M - ea e! Terminați cu prostiile!

Intră Kalinka

K - ciao fetelor, ciao mama, tata.. happy birthday!
Sa fiți happy și joyfull, you know, koz yes!

T - hai ia loc că...

TOTE - mi s-au lungit urechile de foame.

M - oricum mai durează 18 minute până iese curcanul din cuptor.

R1 - Giovanna te -ai hotărât ce vrei să faci la facultate

S- sigur nu vrea part time ul vostru deci nu stricați educația fetei

R2 - ce ai fată, doar întreba,. Nu te agita așa.

Giovanna - nu m-am gândit dar cred că aș fi vrut să plec la studii în afara țării

S - ce să faci!? Nu pleca, cel mai bine e la noi în țară.

R1 - eu zic ca te descurci și la noi aici

K - Sigur, voi v-ați descurcat dar nu toți vor „just to have followers, you know”... Giovanna, dacă vrei sa pleci, ai susținerea mea. Cele mai bune campionate de fotbal sunt in Germania, Spania, Anglia... acolo e de tine...

I - tu nu auzi că fata vrea să studieze, nu să se căsătoreasca cu un fotbalist... Giovanna - Eu zic să rămâi în tara. Uite eu am un job bun... se plătește bine...

Sună telefonul și I iese să vorbească

L - da.. are job super si toata ziua e pe telefon... Lasă ce zic ceilalți Giovanna, tu ce vrei sa faci, unde ai vrea tu?

Giovanna - pai... nu știu.. mă gândeam...

S - dacă nu ești hotărâtă, poți să mai stai un an acasă, nu te presează nimeni, sau vizitezi lumea.

K - si uite așa își pierde cei mai frumos ani si frumusețea si după aia nu o mai ia nimeni!

S - pai poate nu vrea sa fie „luata”.. si poate sunt si alte calități, nu doar frumusețea!

R2 - așa e! Important e și cum vorbești...

K - de ce? Tu așa le iei banii?

R2 - iar începi?

L - Se poate angaja ca educatoare sau învățătoare, experiența îi va face bine.

I - să fie muritoare de foame... Ascultă la mine: fă-te orice da nu profesor, ăștia nici la bancă nu mai primesc credite. Sarakii ambulante.

L - dar măcar lucrăm cu copiii..

I - asta pentru că vă place muncă în folosul comunității!

T - fetelor, fetelor.. nu va mai certați, aveți o vârstă. Haideți sa nu degeneram ca ajungem, ca la revelionul din 2003... Țineți minte revelionul din 2003?

Se face liniște toate baga capul in pământ..

Toate - da tata,,, ținem minte...

T - si acum am gaura aia in cap... deci... gata! Nu vă mai înțepați.. Giovanna, tu ai timp să te hotărăști nu te grăbește nimeni!

R2 - auzi tata, e adevărat că Dorel, colegul tău de la uniune s-a mutat cu o grecoaică?

M - ei, da ce aici, bârfă?

Se face liniște câteva secunde

M - cică a mers 18 ore cu autocarul ca să ajungă la el.

K - cine?

M - grecoaica lu Dorel. Am auzit la doamna Pintescu când i-am dus din zacusca noastră, că știi că facem zacuscă de pește!

T - ce-aș mai mânca niște zacuscă de pește...

M- lasă că aia e pentru musafiri nu pentru tine.

T - mi s-au lungit... eh... lasă

K - cum adică nea Dorel acum e cu altă femeie în casă după ce a murit tanti Maricica?

M- da! Abia de au îngropat-o și el e deja cu alta... (plânge cabotin) ce femeie minunată.. parcă ieri intra pe ușă la noi..

T - ce ai femeie, e moartă de 12 ani Maricica... avea nevoie și Dorel de un suflet acolo să nu fie singur.. să treacă altfel timpul

L- să-i mai calce o cămașă..

R2 - să-l mai încălzească seara... că tare e scump gazul... și știi ce se spune despre grecoaica?

M - nu, ce se spune?

R2 - Că fac o frecție cu Carmol, de zici că-ți exorcizează toți junghii

T - Adevăru e că mă ține și pe mine sub o coastă un junghi...

M - lasă să nu te mai ție! Auzi la el! repede te ține junghiu! Te pomenești că te duci la Lidl că e săptămâna grecească?

T - acum e săptămâna italiană...

M - frumos cadou de ziua aniversării noastre! De azi nu mai primești iaurt grecesc! Adio Eridanoul!

T - Adevărul este că ... și tu mă masai bine, când mă frecai tu cu oțet... pfff.. Și puneai niște coji de cartof la gât... (se duce spre M ca și cum o împacă) apoi luai șosetele împletite.. două pe față, două pe dos... boneta pe cap și termometrul înfipt în... supt braț.. Să tot răcești!

M - hai că mă faci să roșesc! Uite așa, fetelor, am stat noi 40 de ani.. și ce ani frumoși!

Sună un tel - I se uită și se grăbește

I - auleu mama îmi cer scuze nu mai pot sta tre să ajung la gară de urgență că vine delegația de la București.

R1- nu ne lași și pe noi la gară?

I - ba da!

K - trebuie să plec și eu mă așteaptă campionul, a avut antrenament și trebuie să ajung acasă să-i comand mâncarea preferată.

L- împărțim taxiul?

FABULOUS 10

Giovanna - merg și eu la tine să-mi dai listele

K - hai

Toate: la mulți ani mami, tati paaaa. La mulți ani!

Rămân pe scenă doar M și T

M- ei, încă un an împreună Marcelle.

T - da...

Liniște. Se aude un țiuț puternic.

M - auleu.. alama de fum, a luat foc curcanul

Cei doi ies!

FIN

HAOS SAU UN VIS FRUMOS?

Visan Amalia-Ioana

Visele sunt limbajul sufletului, asta spun multi si cu toate acestea cand visam viata noastra se poate intoarce la 180 de grade! Visele sunt asa ciudate, uneori pot fi pline de intelesuri ,iar alteori nu ai idee de unde ai debitat astfel de lucruri!

Sa ai abilitatea de a visa e ceva magic! Cand visam putem alege sa fim protagonistul, regizorul sau scenograful propriului film! Cum putem scrie un senariu ? De unde incepem si ce pasi trebuie sa urmam?

Aceste pagini scrise sunt neobisnuite si poate totodata unice! Fiecare secventa filmata , este o parte din viata noastra , iar fiecare dubla refilmata, un esec din care am invatat ceva .

De exemplu, îți poți începe scenariul intr-un loc unde te simți confortabil, cum ar fi in tren; trepidațiile trenului, sunetul fiarelor care se mișcă, și firele de curent sunt o ruta care ne duc la destinație !

„ Sunt in tren , am căștile in urechi , este o zi ploioasa ! Lângă mine se așeza un bărbat de vârsta

mijlocie , care s-a prezentat neintrebat iluzionist și medium, sa ii zicem Gregor.

Nu l-am băgat in seama si mi-am continuat activitatea, ascultam muzica și stăteam rezemata cu capul de geam privind afara ." Geamul era rece , atât de rece si plăcut încât respirația mea creaa o pânza curată de pictat printre firele de tensiune.Drumul era lung , lung, vremea favorabilă unui somn!

„Cu totii când nu putem dormii sau avem coșmaruri, ne imaginăm un loc frumos unde ne simțim in siguranța ! Când eram mică și nu puteam sa dorm din cauza crengilor liliacului care se reflectau in geamul meu , ma ghemuiam lângă sora mea, sa ii simt respirația , bătăile inimii și închideam ochii ! Când ii închideam, intram intr-un tărâm magic.,,

Taramul , sau nivelul unu., locul unde de fiecare data când aveam coșmaruri reveneam ! Un câmp interminabil de lalele, un cer roz, cu niste norisori albi și pufoși.

„ Care este momentul in care va simțiți stăpâni? Momentul in care nimeni nu te judeca și ești doar tu cu gândurile tale ? Ei bine , eu ma simt bine atunci când schiez ! Ești pe o pârtie imensa , alba cu brazi ninsi pe o parte și pe alta! Zăpada îți bate

in ochi, auzi sunetul vântului care îți trece pe lângă urechi, iar când ai canturile proaspete ceruite și parca zbori, e cel mai frumos sentiment. Liniștea e deplină, ești doar tu cu gândurile tale, dar ca în Cenușăreasa visul nu durează mult, pentru că după te trezești la coada pentru a urca înapoi în vârful pârtiei !,,

În viața mea multă lume m-a judecat pentru lucrurile pe care le iubesc sau pentru calitățile pe care eu consider că le am și schiatul mi-a fost de mare ajutor. La început am fost descurajată, pe motivul că aș avea picioare stângi, dar nu m-am lăsat descurajată și într-o zi am învățat să schiez, să le pot demonstra că părerea lor m-a ambiționat. Sunt o persoană ciudată, dificilă și recunosc asta, mă mândresc cu asta, dar cu timpul m-am închis în mine din varii motive, asta până să îmi dau seama că nimic pe lumea asta nu mă bucura mai mult, decât să fiu fericită! Mulți oameni, ca mine și ca tine s-au confruntat cu această problemă sau poate că încă luptă pentru fericirea pe care toți o merităm.

„Scenariul ,, asta e plin de întrebări fără răspunsuri, care te fac să te gândești și să analizezi subiectul, ceea ce e absolut magic! Este o tornadă de informații alandala, dar care au logică în capul meu!,,

Controlorul trecea și Gregor ma trezește dintr-un vis care nici nu a început, îi dau biletul, mi-l ștanțează și trece mai departe! Gregor se uita la mine și parca mi-a citit gândurile căci se uita la mine cu o fata calda și mi zambeste! M-a întrebat dacă as vorbi cu cineva care este decedat, cu cine ai vrea sa vorbești?

„Ma gândeam și un singur nume îmi venea in cap bunica Judith ! Ea era printre singurele persoane care ma înțelegea și îmi spunea sa nu ma rușinez cu ceea ce sunt,sa m-a iubesc si sa m-a apreciez, caci nimeni nu o face in locul tau! Persoanele care rad de tine sau te judeca gratuit nu sunt pregătiți sa stea in jurul tau! Acesti umili oameni au frustrarile lor,traumele lor nevindecate! Atunci cand ajungi sa te iubesti pe tine, sa fii fericit , sa faci ceea ce te pasioneaza fara sa-ti pese de prejudecata altora poti spune ca esti implinit!„

Mi s-a părut ciudata întrebarea, trebuie sa recunosc , dar m-a pus pe gânduri și asta mi-a plăcut! Atunci când îmi e dor de ea închid ochii și parca o văd vorbind ..., fără sa ezit ma uit pe geam,adorm , ajung in câmpul plin cu lalele,iar pe un scaun sta bunica , lângă ea un casetofon, cu muzica noastră preferata!

Muzica este o terapie excelenta,mulți prin muzica exprimam ceea ce nu putem spune prin

cuvinte !Arta este domeniul poate cel mai expresiv!
O pictura poate fi interpretata in sute de feluri ,
in functie de credinte,pareri, experienta!

„ Când trăia mereu ascultam muzica, dansam ,
cântam si faceam mici opere de arta ! Tot ea a fost
cea care mi-a deschis ochii spre arta ! De asta,
după mult timp de găsit scuze, m-am decis sa vin la
teatru ! Teatrul este locul meu preferat , unde
imaginatia nu are limite!

Recomand tuturor sa vină la clubul de teatru,
amintirile sunt neprețuite și experiențele
nemărginite !,,

„Cu timpul am învățat sa apreciez mai mult
frumusețea interioară decât cea exterioara , un
lucru bine de pus in practica ! Frumusetea este
trecatoare, in schimb ochii nu se schimba,
blandetea si inocenta lor se pastreaza pana in
ultimul moment!

O problema universala ar fi frica de moarte .Cum
arată ? Oare e așa cum se spune sau e o negura ?
Nu simți nimic? Oare plânsetul unui copil abea
nascut e ultima suflare a unui om care isi da duhul?

Nu știu, dar ma bucur ca v-am pus pe
gânduri !Dacă ai ajuns pana aici, nu mai ai mult , dar
cei care au avut răbdare sunt adevărații
câștigători ai loteriei făcute de mine !

„Când ești la mama ta în pântec, ești într-un loc protejat. De multe ori când dormim sau suntem în dureri avem obiceiul de a ne ghemui, deoarece aceasta poziție este cea în care am stat în medie 9 luni în burta mamei, o poziție sigură; bățile inimii mamei erau un confort care nu mai poate fi auzit! Ca o floare de agavă care crește mulți ani fără să înflorească, dar după o vreme o singură floare, înflorește și apoi moare!„

Trenul a oprit într-o stație, o parte din călători au coborât din tren și au creat hărmălaie fapt ce m-a trezit! Când deschid ochii buimacă, Gregor tot lângă mine era, citind o carte! Carte ce arată foarte ciudat în comparație cu cele văzute de-a lungul timpului. Era aurie, masivă, foile groase, cu o structură interesantă și scrisul era de mână caligrafic!

L-am întrebat despre ce este cartea, sfioasă oarecum! Gregor îmi spune că este o carte veche, în care este scris despre vise, și că nu totul este întâmplător! În mintea mea mă gândeam „omul asta mă bagă mai mult în ceata decât să mă lămurească„. Cu toate acestea, dau din cap afirmativ și zic cu un zâmbet fals: „wow ce interesant„! După acest moment stânjenitor mă uit cât e ceasul, era 5:00 și mi-am zis că mai am o oră și 15

minute de stat in tren! Ma gândeam sa mai trag un ultim pui de somn ,înainte sa ajung la destinație!

„Știți atunci când sunteți la mare? Pelicani se aud vag in depărtate , valurile se aud unele dupa altele , vântul adie ușor ,soarele te încălzește ! Of !Ce sentiment drăguț ! Eu una când merg la mare nu pot sta pe șezlong sa ma bronzez , pierd timpul inutil prăjindu-mă , așa ca prefer sa stau in apa ! Ceea ce nu văd oamenii de pe margine , este un hobby de-al meu ,sa caut scoici, in care ocazional sunt si mici, mici crabi !,,

Parca simt cum cineva ma misca si ochii mi-se deschid, nu mai sunt pe plaja ci in tren. Gregor este cel care ma trezise, acesta ma informeaza ca imediat ajungem la destinatia finala. Trenul intr-un final se opreste, sinele scot mici scantei si in vagoane se produce o mare harmalaie!Harmalaie produsa de diferiti indivizi care se grabesc sa ajunga pe peronul garii.

O data ajunsa pe peronul garii totul se intuneca si parca cad intr-o negura infinita si cand imi revin ,ma trezesc , dar nu pe peronul garii, ci la mine in pat , unde aud un sunet țipător , ce se dovedește ca era alarma , era ceasul 6:15 , am ajuns la destinație !

REGELE CORBILOR

Alin Țugui

Însă poate vă întrebați cine este Regele Corbilor, cel care din umbră a dirijat răscoala condusă de Assur. Și acesta înainte de a stăpâni peste o parte din natură a fost cândva doar un simplu om, slujitor la rândul său, sub împăratul Emmeduranki, „stăpân peste puterile lui Dur-an-ki”, unde Cerul și Pământul se întâlnesc.

Împăratul se născuse sub stele bune. Părinții săi considerau că va juca un rol important în amintirea Numelor Uitate , a Numelor Adevărate, și că domnia lui va duce la o nouă eră în care oamenii îi vor putea Chema pe zei pe Pământ. De mic copil a fost dat la Temple pentru a învăța toate artele mistice, pentru a-l pregăti să comunice cu zeii. A învățat lecanomanția și haruspiciile și pretindea că într-adevăr a reușit să vorbească cu Soarele. Supușii săi spuneau că mai degrabă l-a bătut prea tare Soarele în cap. Și cine-i poate învinovăți că ei credeau așa când împăratul lor nu se putea decide nici ce să mănânce la amiază fără să consulte sfatul zeilor în ficatul animalelor? Multe dobitoace au

fost sacrificate pentru a satisface curiozitățile triviale ale împăratului.

Dar chiar dacă Emmeduranki își pierduse mințile, nu-și pierduse și ochii și urechile. Vede tulburarea poporului și auzea cum aceștia șoșoteau între ei vorbe de trădare. Sigur, dacă oamenii s-ar fi răsculat, ar fi pus pe tron un fiu de-al său. Lumea nu ar fi pierdut nimic. Familia sa nu ar fi pierdut nimic. În aparență. Fiindcă adevărul este că dacă prima răscoală e cea mai grea. Numai atunci este ceva în mintea omului care îl ține, care îl trage înapoi din drumul său de a înfăptui ceea ce pare de necrezut, ceea ce pare a fi o greșeală de neiertat. Orice faptă pare prima dată un drum care merge tot înainte, exact ca râul Timpului, un drum ce îl îndepărtează pe om de tot ce știe. Un drum pe care se teme că se va pierde. Însă când vede că este la fel ca toate celelalte, sau că cel puțin așa pare a fi, după ce aceea începe să alerge pe el. Din ce în ce mai repede. Răscoalele devin din ce în ce mai dese. Din ce în ce mai obișnuite. Până când ajung ceva la fel de natural precum respiratul. Oamenii ar fi dezbinați, la început fiecare susținând un alt membru al familiei imperiale, iar mai apoi fiecare susținându-se pe sine. La început omorând în numele a ceea ce cred, apoi omorând în nume propriu. Imperiul ar arde până la temelie. Nu imediat după moartea sa. Poate nici la 10 ani după

aceea. Dar poate în mai puțin de o generație dacă nu s-ar găsi o nouă credință care să-i unească din nou pe oameni, în locul celei vechi. Însă Emmeduranki că aceasta va veni la timp, iar un dezastru precum moartea Imperiului ar fi inadmisibil. Toți oamenii sunt unul. Chipul lui Om nu se poate ucide pe sine. Acest din urmă gând a fost și acela care a dus la apariția nisirienilor. „Alte vremuri” gândi Emmeduranki. „Nu aș putea să-i chem pe nisirieni pentru a-i omorî pe toți cei care mă vorbesc de rău. Nici a-i trimite pe ponosluitori în Nisir nu pot a face. I-aș transforma în martiri. Eu trebuie să fiu cel divinizat. Trebuie să le recâștig încrederea”.

Dacă oamenii doreau mai mult moartea cuiva decât a împăratului lor, aceea era moartea vrăjitoarei Lilith. Craca fără rod. Cea care și-a trădat frații, primii muritori, în frunte cu Set, și a fugit în întunericul demonilor, de unde a scos cei mai oribili monștrii. A asmuțit oribilele creaturi asupra tuturor celor care l-au urmat pe Set. După ce acesta a murit, a continuat să bântuiască prin coșmaruri pe fii lui Set și pe cei care îi urmăreau pe aceștia. Toți conducătorii au fost urmași de-ai acestora, mai întâi bătrânii din consiliul Primului Imperiu al Oamenilor, mai apoi împărații Erandului. Slujitorii acestora au trăit mereu cu teamă. Lilith

părea să fi devenit una dintre demonii cu care s-a necinstit. Timpul nu o mai ajungea din urmă.

Însă Emmeduranki știa că asta nu o făcea nemuritoare. Altfel nu ar fi fost și ea la fel de înspăimântată de erandieni precum sunt aceștia de ea. Firul vieții ei era unul care se desfășura la nesfârșit, dar asta nu însemna că nu putea să fie tăiat. Și tocmai aceasta gândea împăratul să facă pentru a fi din nou iubit de popor.

Dar Lilith, șireata, nu se afla de două ori în același loc. Împăratul profet încercă, după cum îi era lui felul, să vadă în haruspicii unde se va găsi vrăjitoarea. Cei din garda Uridimmu, soldații chemați pentru a scăpa de oribila pestă pe care o reprezenta vrăjitoarea, au început să râdă de ideea conducătorului lor. S-au înecat însă cu râsul când au văzut că ceea ce a prezis împăratul era adevărat.

S-au înecat cu râsul lor precum erau gata corbii să se înece de la atâta carne. Satul până la care i-a condus împăratul era o ruină. Zidurile de la casele de chirpici ieșeau din pământul roșu de atâta sânge precum cariile din gingii. Pereții purtau urmele negre ale funinginii ce părea să fi căzut peste sat precum furtuna de nisip. Oamenii se apăraseră de întunericul ce l-au văzut în față cu ce au avut și au știut ei mai sfânt, focul. Drumul era pavat cu

cadavrele fraților care și-au omorât frații. Căci în capul satului era singurul rod pe care a reușit să-l producă vreodată Lilith, cel mai probabil cu ajutorul unui demon, și despre care unii spun că oriunde ajunge aduce după sine nebunia. Cei care nu spuneau asta spuneau că Lilith și rodul său nu aduceau nebunia, ci veneau acolo unde era deja aceasta.

—Prostii! spuse unul dintre soldați. Dacă ar fi fost așa, Rodul ar fi venit demult la împăratul nostru, nu invers.

Cei din garda Uridimmu încercau să-și mai ridice unul altuia spiritul, însă era greu cu oroarea ce-i înconjură precum ceața de pe râu. Vedeau moarte în fața ochilor. Asta în cel mai bun caz. Căci Rodul era mai înspăimântător decât orice gând despre moarte pe care l-au avut vreodată soldații. Era de fapt un copac mare cât un turn sau cât o fortăreață. Un mănunchi de zeci de rădăcini încolăcindu-se una în jurul celeilalte precum șerpilor când se împerechează, formând un trunchi precum o tornadă, doar ca să se despartă din nou la crengi. Acestea se înălțau sus, tot mai sus, precum niște degete scheletice ale unei mâini ce se întinde spre cer pentru ajutor. Sau, mai probabil, pentru a strânge zeii de gât, căci oricine știa cât de demonic era acel copac. Poate era chiar unul dintre

demoni, dat fiind felul în care părea să ignore orice lege a firii. Părea rupt de realitate, o urticarie peste fața Pământului care tot răsare din nou și din nou, de fiecare dată în altă parte. Datorită Rodului, Lilith a scăpat mereu din calea dreptății. Nu se plimba pe Pământ ca ceilalți Fii ai lui Om, și poate că nici nu era pe Pământ decât acolo unde Rodul o aducea. Acolo unde demonii o doreau. Sau, așa cum spuneau legendele, acolo unde nebunia lovise peste oameni. Și dacă împăratul și soldații săi nu atacau curând, Rodul avea să dispară din nou și să o ia cu sine pe vrăjitoare.

— Câtă ironie! spuse cu spiritul la pământ unul dintre soldați. Acesta este locul în care am murit ca Om al Deșertului și am înviat ca cetățean al Imperiului. Acum are să-mi fie locul în care voi muri ca cetățean al Imperiului!

—Și poate că încă o dată vei renaște ca ceva mai măreț. La întâlnirea dintre Ordine și Haos se nasc zeii! strigă sus și tare împăratul, convins că acea zi va duce la ridicarea omenirii din mocirla sa. Aici, lângă acest sat care marchează punctul până unde strălucește lumina Imperiului înainte de a începe Întunericul Deșertului guvernat de nicio lege, aici poate veți deveni, ridicați de zei, Uridimmu adevărați. Zeii vă vor da un nou Nume, orice Nume doriți, dacă vă veți dovedi vrednici. Nu vă temeți

de moartea! Ați cunoscut puterea Imperiului. Voi sunteți dovada a ce poate acesta.

Poate că discursul ar fi avut succes dacă nu ar fi venit din partea unuia pe care cei mai mulți îl considerau nebun. Și dacă auzul soldaților nu ar fi fost inundat de sunete de groază. Auzul, dar nu urechile. Țipetele celor dragi păreau să vină de undeva din spatele creierului de fiecare dată când priveau înspre copacul ce servea drept adăpost vrăjitoarei. În scoarța neagră a acestuia vedeau chipuri umane. Chipuri pe care le recunoșteau, chiar dacă nu îi văzuseră niciodată pe oamenii care la un moment dat le-au purtat. Chipuri dintr-o altă viață, sau dintr-o amintire în care toți oamenii eram unul. Un vis în care probabil încă suntem. Visul mântuirii pentru erandieni, dar pe care Lilith îl schimbase cu Rodul său în coșmar. Un iad care atârână ca o greutate de piciorul Omului care trăia încă-n Paradis.

Cei care atingeau copacul realizau cu groază, dar nu în mod surprinzător, că nu părea a fi din lemn, ci mai degrabă din carne. Carne arsă, topită împreună de un foc spurcat, batjocură adusă Focul Sacru ce a unit erandienii. Carnea oamenilor care au murit atinși fiind de nebunia pe care o aducea. O nebunie pe care o simțeau și soldații cu cât se apropiau mai mult de copac. O nebunie pe care o

purtaseră de fapt tot timpul cu ei, iar Lilith cu vrăjile ei doar o sporea. Întinăciunea lui Zomni care spurcase chipul lui Om și care supura din sufletul acestuia precum puroiul din rană, de a fost nevoit să-și poarte masca oferită de societate. Nebunia care era nevoia de a distruge doar de dragul de a se simți important într-un univers nepăsător, de a se simți important făcând ceva de la care nu se poate da înapoi, oricât de oribil ar fi acel ceva. Nebunia celui mic, care pentru că nu poate crea ceva de durată, pentru a se simți puternic distruge pentru totdeauna. O nebunie care face să pară seducător gândul de a-l omorî pe cel de lângă tine.

Soldații cunoșteau prea bine gustul sângelui, dar dacă sângele celui de lângă avea un gust diferit față de cel al dușmanului? Ei erau Uridimmu, un grup de gărzi de elită, sclavi antrenați de soldații nisirieni pentru un scop anume. Mulți dintre ei au fost cândva Oameni ai Deșertului. Cine nu a fost dușmanul lor la un moment dat? Sângele cui nu l-au gustat? Poate doar sângele de împărat ar fi fost ceva nou pentru ei.

Astfel de gânduri bântuiau mințile oamenilor, tot mai tare cu fiecare pas făcut către Rod. Către Lilith. Dar ei erau Uridimmu și recunoșteau aceste gânduri pentru ce sunt ele de fapt, o boală. Și

scopul pentru care au fost ei antrenați era stârpirea bolilor, fie că însemna omorârea oamenilor care reprezentau un pericol pentru Imperiu, fie a celor posedați de vreun demon al pestilenței. Iar pentru aceasta era nevoie și de o minte sănătoasă. Era nevoie să știe cum să stârpească din fașă gândurile necurate ce îmbolnăvesc mintea. Era ceva în capul lor ce striga după sânge? Curând avea să primească sângele lui Lilith. Și dacă nu reușeau să o prindă la timp, își vor oferi propriul sânge. Trebuiau să se concentreze, să nu-și reverse mânia asupra celor nevinovați.

Emmeduranki nu era văzut de poporul său drept un împărat strălucit. Pe plan militar, cel puțin, aveau dreptate. În loc să lanseze un atac surpriză sub adăpostul nopții, împăratul a atacat la amiază, în plină zi, descoperit de soare, un lucru pe care nici vrăjitoarea Lilith cu globul ei de cristal nu l-ar fi putut ghici. Deși au fost câteva pierderi umane în urma ambuscadei, victoria a fost de partea erandienilor. Vrăjitoarea a fost pusă la pământ de mai mulți oameni și înlănțuită cu niște lanțuri cu inscripții divine care să-i împiedice puterile magice, lanțurile sacre ale lui Om.

— Bun, soldați! Bună treabă! Țineți-o bine! Înainte de a o omorî vreau să-i spun câteva cuvinte, să știe cine e cel care a învins-o.

— Nu tu m-ai învins, înfumurat imperial ce ești! Acești tineri au făcut-o, așa că ei ar trebui să-și spună numele.

Vrăjitoarea văzându-se înlănțuită știa că moartea i se apropie. Pentru prima dată după mult timp a simțit ceva ce sute de ani a inspirat ea în alții. Frică. Dar nu lăsa asta să se vadă. Dacă era cineva în sanctuarul ei care părea să se teamă, era tot grupul de soldați aduși de împărat. Se temeau de ce are să se întâmple dacă nu o omoară pe vrăjitoare. Se temeau că fețele topite de pe pereți aveau să-și întinde mâinile spre ei și să-i tragă, să-i facă una cu zidul de cadavre. Se temeau că interiorul, care părea mult mai mare decât ar fi putut ghici cineva privind dinafară, avea să se micșoreze înapoi la mărimile obișnuite pentru un copac și să-i strivească într-o îmbrățișare a morții. Sau a morților. Se temeau că însăși realitatea avea să se rupă în jurul lor, să se rupă mai tare decât era deja, căci nimic din jurul lor nu părea să lucreze după legile firii, ale naturii date de zei. Și probabil că cel mai tare simțeau tocmai teama lui Lilith, teama de moarte.

Însă tocmai de ce trebuiau să se teamă mai tare nu se temeau. Deși avea câteva sute de ani, Lilith arăta ca la 20 mulțumită protecției pe care i-o ofereau demonii față de Zeul Timpului. Și nu ca orice femeie de 20 de ani, ci una de-a dreptul fermecătoare, cu ochi verzi ca iarba și clari precum roua dimineții, părul negru ca tăciunile și privirea la fel de fierbinte ca unul. Buzele ei erau subțiri, delicate, iar pielea fină precum cea de căprioară. Cu alte cuvinte, parcă ar fi venit din vise. Iar acest chip de vis era cea mai periculoasă armă a ei.

Ochii unuia dintre cei care-i țineau lanțurile se lipi de chipul ei precum... Era vorba chiar de cel mai bun prieten al prințului moștenitor. Și cel care încasa toate bătăile în locul acestuia. Odrasla imperială avea parte de cea mai aleasă (și aproape singura) educație din ținut, însă când mai făcea câte o trăsnaie, profesorii nu puteau să dea în alesul lui Samas pe Pământ. Fiul unei servitoare era ales special pentru a învăța alături de prinț și pentru a lua bătaie în locul acestuia. Ambii băieți crescuseră și nu mai era nevoie de bătaie, însă uneori împăratul, pentru a-și proteja copilul, îl trimitea pe acest servitor în loc. Cu atât mai mult acum, în lupta contra lui Lilith, era periculos să fie în același loc și împăratul și prințul. Slujitorul

venise pentru a ține locul celui care îi era totodată și prieten și stăpân.

— Ashum. Numele meu este Ashum.

— Servitor! Nu ai voie să vorbești cu prizonierul.

— Mă scuzați, stăpâne!

— M-ai învins pe mine, interveni Lilith. El ce merite are? De ce îl lași să-ți vorbească așa când ești clar mai puternic decât el?

— Puterea zeilor este de partea mea! Nu există muritor care să mă întreacă! Nici tu nu ai rezistat când am venit peste tine în bârlogul tău. Meritați amândoi câte o mamă de bătaie soră cu moartea pentru a vedea unde-i locul fiecăruia. Pentru a vedea că al meu este în vârf. Păcat că nu vei trăi să vezi cum îi bag mințile în cap mucosului ăsta, vrăjitoareo!

— De ce să moară?

— Te-ai dat cu demonii, băiete? Ai uitat că îi slujește pe Silanigiro? Că simplul ei gând îi Cheamă să spurce Pământul?

Soldații dimprejur începeau să se sature de atâta așteptat. Voiau să vadă capul vrăjitoarei rostogolindu-se pe podea. Simțeau un gust metalic în gură, iar palmele îi mâncau. Mai mulți dintre ei au dus mâna la pumnal și când au simțit pumnalul

Între degete au început fiecare să se vadă plini de glorie, eroi de balade, fiindcă de mâna lor ar fi murit cel mai periculos dușman al Imperiului. Păcat că între ei și pradă stătea moftangiul ăla cu cap încoronat! Un copil răzgâiat ce nu a mai crescut niciodată. Nici nu a avut nevoie. S-a născut într-o familie bună. În cea mai bună familie. Unul ca el nu ar fi rezistat nici o zi în deșertul din care veneau ei. Avea dreptate Lilith, împăratul ce merite are? Puterea este a celor care se ridică mai sus de ceilalți, nu a celor deja născuți acolo. Sau cel puțin așa ar trebui să fie. Dar poate cel care ar fi omorât-o pe Lilith ar fi fost apoi văzut de popor ca fiind vrednic să-l conducă. Dar nu avea cum să se întâmple asta cât timp împăratul trăia... NU! Aste gânduri nu ar trebui să treacă prin capul unui soldat Uridimmu, un soldat antrenat de nisirieni. Chipul lui Om nu ar trebui să se omoare pe sine. Așa le-au zis nisirienii. Iar împăratul era cea dintâia față pe care Om le-o arăta zeilor. Uridimmu trebuiau să scape de pesta care sunt aceia care întorc Chipul lui Om împotriva sa. Să scape de Lilith, da, însă nu sacrificând viața celor nevinovați, viața celor care duceau aceeași luptă ca și ei. Nu sacrificând viața împăratului sau a fraților de arme.

Soldații și-au dat seama că mințile lor începeau să zburde prin niște păduri de gânduri întunecate.

Sângele începea să le fiarbă în vene. Trebuiau să-l lase să curgă. S-au mușcat cât de tare au putut ei de limbă și au strâns lama pumnalului în palmă, la început mai slab, apoi din ce în ce mai tare, de le-a ajuns metalul la os. Vedeau roșu în fața ochilor, dar măcar asta le mai potolea monstrul ce li s-a furișat în capete și îi mai astâmpăra foamea oribilă.

Între timp, Ashum părea să aibă mintea cea mai limpede dintre toți, dar și cea mai rățăcită. Și a lui o apucase pe drumuri întunecate, dar de bună voie. Sau împinsă de la spate de către o inimă prea grăbită să simpatizeze cu cei aflați la pământ.

— E ferecată de lanțurile sfinte! Nu are cum să cheme demonii cât timp e în ele.

— Toată viață ai fost un băiat cuminte. Nu ai luat palme decât pentru prostiile odraslei mele. Dă-te la o parte sau ai să iei pentru prima dată o bătaie pe propria ta barbă!

— Unde-i onoarea în a omorî pe cineva deja învins?

— Unde-i onoarea în a te întinde în fața demonilor pentru veșnicia trupului când zeii îți pot oferi veșnicia sufletului? Unde-i onoarea în a fugi de datorie? Unde-i onoarea în a-ți mai și omorî frații după aia? Femeia asta și-a pierdut demult onoarea, astfel că nu merită tratată cu onoare!

— Doar las-o să putrezească în temnița ta! Și așa a suferit destul! Fără ajutorul demonilor ei nu va mai fi veșnic tânără. Va îmbătrâni și va muri ca oricare dintre noi. Apoi au zeii să o judece.

Ashum nu lăsa să se vadă, dar în sinea lui era speriat cum nu se putea mai tare. Tremura de frica împăratului, de teama că la un singur ordin al său 30 de bărbați antrenați săucidă au să sară. Dar hotărârea din ochi îl făcea să pară că tremură de nervi de fapt. Hotărârea că face ceea ce e corect.

— Zeii au judecat-o deja. Altfel nu mi-ar fi arătat calea pentru a ajunge până la ea și la bârlogul ei. Vom da foc Rodului și ea va arde odată cu el! Așa am hotărât! Iar zeii vorbesc prin vocea mea încă de când m-am născut.

— Mai fă un haruspiciu, împărate! Întreabă zeii dacă Lilith trebuie să moară neapărat acum sau mai poate aștepta! Ce sunt câteva zeci de ani? O clipită pentru eternitatea lor.

— Am să fac haruspiciu cu mațe de oameni! Dă-te!

Emmenduranki își scoase sabia din teacă și o ridică deasupra capului, pregătit să o reteze capul vrăjitoarei, însă Ashum crezu că lovitura era pentru el. Nesocotise ordinele împăratului său și acum avea să plătească pentru asta. Însă oare nu sunt mai presus ordinele zeilor decât cele ale

oamenilor, fie ei și împărați? Oare nu e mai presus ceea ce ordonă Nisir despre onoare sau Samas despre milă? Oare nu ar trebui toți oamenii lăsați pradă puterii Timpului, căci altfel de moarte ar însemna doar Haos? Numai Haosului nu-și dorește ca ceva să dureze. Numai Haosului nu vrea ca Râul fiecărui lucru să-și urmeze cursul și încearcă să-l oprească înainte devreme.

Temându-se de moartea sa și simțindu-se îndreptățit în a se apăra, Ashum lăsă strânsoarea de la mâna stângă a vrăjitoarei și într-un atac prostesc, fără sens, dar mânat de disperare, lovi cu lanțul peste mâna împăratului său. Desigur că nu a făcut prea multe acest atac. Teama îl cuprinse cu totul pe Ashum și a încercat singurul lucru la care s-a putut gândi, indiferent de cât de inutil știa dinainte că va fi. Însă un astfel de gest i-a convins pe toți cei din jur că nu mai există nicio speranță pentru Ashum. S-a dat complet Întunericului. A abandonat Lumina pe care o aduce ordinea Imperiului și și-a ridicat mâna împotriva celui care era flama călăuzitoare a oamenilor, împăratul.

Toți și-au dat seama că ar trebui să facă ceva, așa că au pus mâna pe arme. Inclusiv cel care ținea în mână lanțurile ce fereau brațul drept al

vrăjitoarei lăasă totul la o parte pentru a lua pumnalul din teacă. Mare greșeală!

Cu toții uitaseră care era adevăratul dușman, iar acesta eram acum din nou liber. În mai puțin de o secundă de când lanțurile au părăsit pielea vrăjitoarei aceasta a fost umplută din nou de puterea demonilor. Tot ce se acumulase până atunci intră în ea ca un râu năvalnic, gata să rupă aproape orice baraj. Norocul lui Lilith era că știa cum să mânuiască toată această putere, cât să ia și cât să lase, căci demonii abia așteaptă să distrugă un muritor cu puterea lor. Însă Lilith nu mai era demult doar o însetată după putere, gata să ia mai mult decât poate suporta. Ce nu a putut căra cu sine a lăsat să se răsfrângă în bârlog și asupra dușmanilor ei. Puterea îi lovea pe aceștia ca un uragan de forțe ce i-a trimis zburând prin încăpere, să se lovească de pereții de carne arsă.

Și Ashum se lovi cu capul de unu dintre pereți. Îi luă două secunde să se dezmeticească. Și mai mult de atât ca să-și dea seama ce se petrece în jurul său. Nu vedea pe nimeni. Niciun soldat, niciun prieten... nici pe împărat. Doar pe Lilith, cu mâinile îndreptate în sus și cu degetele încleștate, de parcă ar fi strâns de gât un uriaș nevăzut. Se uită și Ashum în sus, iar acolo, lipiți de tavan, îi văzu pe toți cei cu care a venit în bârlog. O forță ce părea

la fel de puternică precum vânturile de pe Marea Noptii părea să-i împingă înspre tavan, zdrobindu-i.

Era clar că Lilith făcea ca toate acestea să se întâmple. Ridica în aer 30 și ceva de bărbați de parcă ar fi fost niște pietricele. Însă curând și zidul începu să-i accepte pe soldați. Chipurile schimonosite, topite în tavan și în pereți, chipuri ale unor antici strămoși și prieteni din altă viață, păru să se însuflețească, iar brațele acestora îi apuca pe soldați și îi trăgeau și mai tare înspre ei. Undeva se auziră niște oase trosnind. Ashum nu voia să vadă ce era acolo, așa că întoarse privirea în direcția opusă, dar și acolo dădu cu ochii de privirea disperată a unui soldat ce era apucat de mai multe perechi de mâini. Una îl trăgea de cap, iar alta de piept și de gât, până când ce strigătul de durere nu fu nimic mai mult decât un suflu înfundat ieșit pe un gât fără corzi și fără cap. În altă parte Ashum văzu un om tras de mâini și de picioare mai tare decât dar ar fi fost tras de patru cai, iar în scurt timp nu mai era decât un trunchi ce atârna de tavan, ținut de o mână scheletică.

Unul câte unul, fiecare soldat devenea parte din mormanul de membre și figuri care alcătuiau pereții bârlogului, iar singura diferență dintre

aceștia și oamenii pe care Ashum îi cunoștea era prospețimea cadavrelor.

Închise ochii și băgă privirea în pământ, fiindcă văzu că altfel nu are cum să se ascundă de suferința din jur. Totuși nu-și astupă urechile cât timp camarazii să-i țipau. Era ultima sa legătură rămasă cu realitatea. Vinovăția nu-l lăsa să uite sacrificiul celorlalți. El a fost cel care i-a dat din greșeală pe mâna lui Lilith. Ea i-a o... i-a adus în acel hal. Era numai vina ei.

Însă chiar și cu ochii închiși, cufundat în întunericul liniștitor, ce-i ascundea vederii ororile din jur, simți dintr-o dată pe spate prelingându-se un lichid unsuros și lipicios, chiar dacă nu era cel mai vâscos. Și mai căzură și două bucăți de ceva moale de deasupra sa. Lichidul se tot scurgea de sus pe spatele său, apoi pe brațe și tot mai jos. Când deschise ochii văzu că avea mâinile pătate de sânge.

Se prăbuși în genunchi. O întrebare i se înfiripă pe buze, dar ceva nu o lăsa să treacă mai departe de aceste granițe. Dacă nu-i dădea glas atunci poate că nu ar fi fost adevărat. Și totuși, din adâncurile gâtului porni și începu să se strecoare ușor, ușor, printre dinți.

— I-ai omo... omorât?

— Normal că i-am omorât. Eram noi sau ei.

— Noi? Cum adică noi? Nu există niciun noi. Eu doar nu credeam a fi drept felul în care se comportau cu tine... Eu doar...

— Ai ajutat la omorârea unui împărat. Chiar crezi că te vei putea întoarce așa, pur și simplu la viața ta dinainte? Te vor vâna, exact așa cum mă vânează pe mine. Dar împreună le putem face față! Poate că nu ai tu puteri magice, dar poți fi folositor în alte moduri. Ne putem ajuta unul pe celălalt.

— Cei din Imperiu nu au niciun motiv ca să mă vâneze. Ei nu știu ce s-a întâmplat aici.

— Ești singurul supraviețuitor al unui atac eșuat asupra mea. Nu crezi că li se va părea suspicios? Dacă nu m-ai ajutat pe mine tot înseamnă că măcar ai fugit. Tot trădare este.

Ashum încă nu părea pe deplin convins. Încă mai privea cu jind spre ieșirea din bârlog. Spre Imperiu. Spre casă.

— Tot mai vrei să te întorci? Crede-mă, nu vei găsi nimic acolo! Vă mai numiți prețiosul vostru Imperiu și Poporul Copacului Sângerând, nu? Sunteți uniți prin acel al doilea copac al lui Om. Dar vrei să vezi care e cu adevărat singurul lucru care îi unește pe oameni? Asta! strigă Lilith arătând cu mâna în jurul

ei, spre pereți și spre tavan. Moartea. Asta îi unește pe cei care sunt în Copacul lui Om. Asta este tot ceea ce reprezintă Copacul lui Om. Și asta este tot ce te așteaptă atâta timp cât și tu ești parte din el.

— Și ce ar trebui să fac? Nu pot fi altceva decât om. Asta-i tot ce am fost vreodată.

— Eu am putut să scap de această soartă. Te pot scăpa și pe tine.

— Ați face una ca asta?

— Pentru cineva care merită... sigur.

— V-am salvat viața și nu v-am cerut nimic în schimb. Bănuiesc că ar fi simplu să-mi întoarceți un asemenea favor scăpându-mă de omenirea mea.

— Ești drăguț să crezi că meritul la care mă refeream eu este milostivenia! râse ușor vrăjitoarea. Poate o fi fost asta o calitate printre ai tăi, printre oameni, care sunt slabi și care în cea mai tristă manieră încearcă să amâne inevitabilul, ajutându-se unul pe celălalt, amânând pe cât posibil sfârșitul aproapelui și prelungindu-i doar de fapt suferința acestuia. Eu nu pot decât să-ți dau o nouă formă, dar mai întâi trebuie să te lepezi tu singur de cea veche.

— Cum aș putea face una ca asta?

— Tăind orice legătură ai cu omenirea din tine.

Și apoi în mijlocul încăperii parcă se ridică o ceață de întuneric ce fusese așternută până atunci, iar de după ea apăru un om țintuit la pământ de o mulțime de mâini ieșite din podea, acoperit la gură pentru a nu urla și tras de păr până lăsă capul pe spate destul cât să descopere complet gâtul. Ochii aceia îl priveau destul de speriați pe Ashum. Nu se temeau la fel de tare de el precum se temeau de Lilith, dar era o schimbare de neînchipuit, dat fiind de cât de sus îl priveau altădată acei ochi. Era chiar împăratul. Nu fusese omorât odată cu și la fel ca soldații. Spre bine sau spre rău, cine poate spune?

— Ia un cuțit de la brâul unui soldat! Ia un Irkalla ca să-i tai jugulara precum unui porc ce este și condamnă-l la aceeași soartă pe care a vrut-o el pentru mine!

Ashum căută stângaci, parcă încă nehotărât, printre cadavre pe cel al căpitanului. Capul fusese smuls de pe multe trupuri, dar ar fi trebuit să fie destul de ușor de recunoscut liderul uridimmilor. Era singurul nisirian, deci singurul cu o mantie de purpură în spate. Sângele abunda într-atâta încât înnegrea toate veșmintele celor căzuți. Dar în cele din urmă tânărul îl găsi pe cel pe care îl căuta, iar cu mâna tremurândă se îndreptă spre brâu, unde

atârna pumnalul. Nu era demn să-l atingă. Irkalla și Dingir erau obiecte sacre, legate în chip doar de preoți cunoscut de locurile după care sunt numite. Numai un Uridimmu ar trebui să mânuiască așa ceva.

Spre surprinderea lui nu se întâmplă nimic când luă pumnalul în mână, chiar dacă tremura în continuare din toate încheieturile.

— Ei? Ce mai aștepți? Îl tot îmboldea Lilith de la spate.

Ashum luă special Irkalla-ul căpitanului. Deși Emmeduranki îl bătuse toată viață, chiar nevinovat fiind, acesta era în continuare împăratul său. Poate... chiar... tatăl său. A fost cel care s-a îngrijit de educația sa. Educația sa, a unui servitor! Sigur, doar ca să-l poată după aia să-l bată când făcea prințul vreo dandana, dar pentru el, care a crescut doar cu mamă, împăratul era singura figura paternă pe care a cunoscut-o. Măcar folosind pumnalul căpitanului putea să mai păstreze din demnitatea monarhului în ultimele sale momente. Dacă poate exista demnitate într-o moarte rezervată doar celor mai de jos criminali. Ucigașilor și violatorilor.

După Lilith orice moarte este lipsită de demnitate. Iar toți cei care se împotrivesc ei nu merită urmă de demnitate.

Lama era foarte ascuțită. Abia apăsă pe gâtul împăratului că și apărură un fir de sânge, unul subțire, ca după ce te tai într-un fir de iarbă. Ashum căută să taie acele vene care poartă în ele cel mai mult sânge. Curând apa roșie a vieții țâșni în toate direcțiile, iar odată cu aceasta și viața din împărat se scurgea. Însă Lilith nu sătură cu atât. Nu voia doar să-l vadă pe inamicul ei suferind. Voia să-l vadă umilit. Când împăratul părea să se mai agațe de viață doar cu un singur fir de ață, iar suferința lui oricum nu mai avea cum să dureze mult, Lilith veni de la spate și împinse mai tare mâna lui Ashum.

— Crezi că el ar fi arătat așa milă față de mine? Fă-i exact ce mi-ar fi făcut el mie! Taie până la os!

Tânărul nu ar fi vrut să facă una ca asta, dar știa că nu are încotro. Nu putea să dea înapoi. Deja devenise unul dintre cei mai mari dușmani ai Imperiului. Singurul prieten pe care și-l mai putea face era Lilith. Trebuia să facă după cum îi zicea aceasta.

Iar dintr-o singură mișcare, zvâcnind odată cu putere din braț, reuși să taie cu totul capul

împăratului. Lama era mai ascuțită decât ar fi putut bănui vreodată Ashum, iar carnea și osul nu părură să se opună înaintării metalului.

Trupul căzu fără vlagă, lăsat din strânsoarea mâinilor ce ieșeau din pământ. Doar capul mai era ținut de păr ca un trofeu, ca blana unui animal rar. Ashum refuza să deschidă ochii, să-și deschidă sufletul spre a lăsa să intre în el oroarea din fața-i. Ceea ce sufletul lui nu vedea în lumea lui nu putea să existe. Dar Lilith îl încuraja cu vorbe dulci:

— Ți-ai dovedit vrednicia. Ai dovedit că ești mai tare decât împăratul. Bestia din tine a fost mai tare decât Omul din el. Celui mai puternic i se cuvine totul! I-ați trofeul! E al tău.

Un braț care părea să nu fie a nimănui, un braț al Copacului și al Întunericului ce i-a fost și apă și sol stătea întinsă dreaptă ca un catarg, iar mâna îi oferea lui Ashum căpățâna. Văzând aceasta tânărul își aminti de o tradiție de-a oamenilor săi. A foștilor săi oameni. Și știind că Lilith adoră orice pervertire a ceea ce țin erandienii sfânt luă în propriile mâini capul împăratului și se lasă într-un genunchi. O privea umil pe Lilith și întinse spre capul ca pe cea mai valoroasă bijuterie.

— Mă recunoști? Îl știi pe acest bărbat?

Lilith primi ofranda și a zis:

— Desigur, ești servitorul meu, Ashum.

Zâmbetul cel mai șiret se înfiripă pe buzele vrăjitoarea, un zâmbet subțire care ascundea mii de gânduri, de planuri. Și o satisfacție enormă, bucuria celei mai mari victorii a sa.

— Ești un scump, Ashum, să împarți victoria ta cu mine! Dar nu ne putem opri aici. Emmeduranki nu este primul împărat. Nu va fi nici ultimul. Are un fiu. Tu îl știi mai bine decât mine. Sunteți de o seamă, nu-i așa? Tinerețea este de partea lui. Erandienii vor urma un lider puternic dacă acesta îi va chema în luptă. Însă teama îl va slăbi. Trebuie să se simtă neputincios în fața noastră. Trebuie să îi arătăm cât de puțin înseamnă un cap încoronat în fața noastră.

— Ce ai în gând, doamna mea?

— Știi prea bine ce ai de făcut. Prietenul tău tocmai a moștenit coroana Imperiului Focului și a Luminii, a Cunoașterii. Ar fi păcat să-l lăsăm așa pe întuneric, fără să știe noua sa poziție! Spune-i că taică-su a murit! Arăta-i și capul ca să nu se îndoiască de spusele tale!

— Chiar atât de ușor îți este să te lepezi de mine? Nu-ți dai seama că mă trimiți la moarte?

— Chiar crezi că aș lăsa să-mi scape din mâini un așa atu?

Între degetele vrăjitoarea apăru o ceață neagră ca noaptea fără stele, însă subțire ca un fir de ață și care părea să curgă prin aer ca un râu de munte. Fără să știe de ce Ashum se înfioră la vederea firului de negură.

— Nu te mișca! Altfel nu am să te pot învălui cu protecția mea. E o ultimă fărâcă de putere rămasă de la primul demon căruia i-am jurat credință. L-am abandonat pentru cel de acum, dar și el m-a abandonat pe mine. Nu mi-a mai rămas de la el decât un singur fir de putere. L-am păstrat pentru ceva special. Se pare că timpul a venit. Tu ești acel ceva special. Întunericul aceluia demon îți va fi veșmânt și te va proteja de pericolele ce îți-ar putea ieși în cale. Acum du-te! Du-te și poartă-mi cu tine numele! Fie ca cei din Erand să-l audă și să-l poarte în suflet ca să tremure în fața mea!

Ashum nu se simțea diferit. Nici nu i se părea că arăta diferit. Dar fugi peste valurile de nisip ale Deșertului la adăpostul Întunericului ce-l înfășura, de nu-l văzu nimeni până să ajungă la treptele din fața tronului. Așezat peste acesta, în calitate de regent, era bunul său prieten. Avea privirea atât de mândră! Radia încredere așa cum soarele luminează. Și părea la fel de greu de atins ca soarele, doar un vis spre care mulți tânjesc. Dar când îl văzu pe Ashum deveni din nou om.

— Ashum, cel mai bun servitor al tatălui meu, ce mai faci? I-a întâmpinat cu mare bucurie în suflet prințul, dar ușor înfrânată fiind slujnicii alături. Ați prins vrăjitoarea?

Tăcere. Tăcere și un chip ca de stană.

— S-a întâmplat ceva? Te-au trimis pentru a cere ajutoare? Grăiește ceva! Unde sunt ceilalți? Unde e tatăl meu?

Dintr-un sac Ashum lăsă să se rostogolească un cap. Gărzile dimprejur nu au știut cum să reacționeze altfel decât să întindă mâinile către arme. Însă nu le-au scos din teci. Totul era foarte bizar, dar toți îl știau pe Ashum ca om bun. Sigur avea o explicație pentru tot. O așteptau.

Prințul se uită cu mare curiozitate spre cap. Spera să nu fie al cui credea el. Spera să fie al vrăjitoarei, însă nici de la distanță nu părea să se semene. După ce se apropie i s-a confirmat cea mai mare temere.

— Cum de s-a întâmplat asta? Cu toții au avut parte de aceeași soartă? Tu cum de ai scăpat?

Ashum în continuare refuză să răspundă. Știa că odată ce va deschide gura glasul îl va da de gol. Știa că vorbind va arăta cât îi este de teamă și se va sfărâma planul vrăjitoarek de a zdrobi voința Imperiului. Și mai rău, că el va fi prins și omorât.

Astfel că a ales doar să-l privească pe prinț cu ochi reci. Niște ochi care refuzau să mai vadă vechiul prieten. Niște ochi care aproape lăcrimară știind ce fac, dar frica de moarte îl întări pe Ashum.

Tot frica îi împietri prințului inima. Frica de necunoscut. Orice urmă de căldură pieri din glasul lui.

— Răspunde odată! Conducătorul tău ți-o ordonă!

Tot din sac Ashum scoase coroana Erandului, purtată până nu demult de Emmeduranki, și o aruncă la picioarele prințului.

— Lilith te salută, noule împărat!

— Ne-ai trădat!

Un zâmbet plin de amar, dar și de resemnare fu singurul care mișcă buzele lui Ashum.

— Gardieni, prindeți-l! Omorâți-l dacă trebuie!

Atât de surprinși fură soldații încât niciunul nu știa ce să facă. Nu aveau nicio organizare. Unii încordară arcurile, alții săriră cu sulițele înspre Ashum. Însă niciun vârf de armă nu dădu de carne. Întunericul răsări din nou și îl învălui pe tânăr în veșmânt de negură, dându-i o nouă formă, ca să-l apere. Iar acesta se transformă în corb, căci împăratului îi era frică să vadă adevărul.

Neagra pasăre zbură rapid pe fereastra palatului și își pierde urma în Deșert, unde Lilith îl așteaptă.

Nimeni nu-l deranjează în drumul său. Nici nu știa careva ce să-i facă. Doar ecoul îl urmărește, căci în spate împăratul striga și-l ocăra:

— Blestemat să fii! Să dea zeii să nu-ți găsești niciodată liniștea alături de vrăjitoarea aceea! Tocmai ți-ai făcut un dușman din mine. De azi înainte voi fi cunoscut drept Ashumlukurra, inamicul lui Ashum.

Și adevărul l-a rostit în acea zi fostul prinț, actualul împărat, pentru că nu l-a iertat niciodată pe Ashum, nici măcar pe patul de moarte.

CUPRINS

INCIPIT	3
CIOARA CEA URATA SI PAUNUL CEL LAUDAROS	5
MICUL ISUS	8
- FEMEIA-	11
BUNICO...	13
PACTUL	15
FURNICUȚA	17
LACRIMA...	18
MÂINILE CARE MA ATINGEAU ERAU RECI	21
MIRCEA CEL BATRAN	23
OAIA NEAGRA	27
SOLILOQUY	30
INSOMNIA	31
SUFLET AVENTUROS	32
NORI	34
SNOWFAL	36
FAMILIA MARE	37
HAOS SAU UN VIS FRUMOS?	49
REGELE CORBILOR	56
CUPRINS	86

FABULOUS 10

BUHUŞI - 2023

ISBN: 978-973-0-39363-7